

TARBAY EDE

Öregember kamasz-verse

*Zizzen a szalma, felkel a szél,
hányja-veti ágyról csuda-útra kél,*

*kavarog és leveri a fák lombját,
bárhová megy, didereg a fél ország,*

*belesubint minden kabát szárnyába,
akit fellök, nebezen áll két lábra.*

*Visz a szél a köves úton, hegybáton,
hogy emeljen, két karomat széttárom.*

*Fut a réten, fut a mezőn, szántáson,
aki űzi, aki hajtja, nem látom,*

*nem kerül ki szénakazlat, lányszoknyát,
kiket szelek ciceréznek, nem bánják.*

*Ha viharrá sokasodnak, meglopnak
gyümölcsfákat, hull a barack, megposhad.*

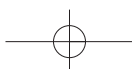
*Az őszi szél behátrál a karomba,
kabátzsebem tartja, mint a saroglya,*

*de amikor esősre vált az idő,
kéményekbe vastag lába belenő,*

*belenő és fáslit köt rá, füstökből,
ördögöktől a kabátja ördögbőr.*

*Téli szelek deres karját megfogtam,
tartom is, míg lekoppan egy árokban.*

*Ha így lenne, díjat kapnék, nagy medált,
én lennék, kit környékeznek, nem Medárd.*

Vénemberek betykeségei

1. Karosszéki hujjogatók

*Katonatánc, toborzó
vénembernek koporsó.*

*Szúrós-bökös szalmazsák,
ne süppedjen már tovább.*

*Csúrdöngölő, legényes –
két lépésnyi elég lesz.*

*Aki rokkant, karosszéki,
azért mégsem szaros férfi!*

*Disznósajt és töpörtyű,
elbúcsúzni se könnyű.*

*Pásztorsíp és hegedű,
kedvem mégsem keserű.*

*Vénemberek keserve:
alkohol csak sebekre.*

*Tudva tudtuk, mi a jó,
ne szóljon hát sirató.*

*Kuvasz kutya, macska és
bagórágás, köpködés.*

*Kő, kő, vesekő,
nekem inkább mese kő,
jöjjön bozzám, láttomra,
az ringasson álomba!*

*Higgyük, ha majd visznek innen,
megbocsáthat a Nagy Isten.*

2. *Visszasírás*

*Szerelmem két szín: kék, piros,
lepedőm gyűrött papiros,*

*párnám madarak tolla és
szeretkezésem szenvedés,*

*a mozdulat keserves kínnal
izmot, gerincet, bordát irdal,*

*a csókom íze, mint a méz,
ölelve csonk a kar, a kéz,*

*lélegzet nélkül feltört sóhaj,
virányos kert, bevetve sóval,*

*ha mozdulatlan visszánézek,
nézem a mára tört egészet,*

*mikor még voltam, részegen,
szerelmeimben féktelen.*

3. *A vágyott ordó*

*Szúzdohányos börböncémet
szippantgatnám, mindenségek
gyönyörét.*

*Mik orromat elbűvölték,
mint a kezem dudám bőrét,
azmi zeng.*

*Ha dudámnak száll a' hangja,
vidám kedvem édig csapva
ugrálok.*

*Ugrálok, mint balba, szöcske,
én sem férek a bőrömbe,
röpködök.*

[*Tarbay Ede versei*]

*Ereszkedvén bordócsapra,
iszós kedvem nem tagadva
kizárom.*

*Mibelyt nyitva, aláfekszem,
hadd csorogjon, hadd cseregjen
a' számba.*

*Gyorsan telve száraz borral,
mit az ördög bennem forral,
elnyúlok.*

*Szűzdobány se kell már nékem,
csak szűzlány a mindenségem,
ezt várom.*

*Ha a' nem jő, lesz a bordó
duga-ráfja széles ordó
mejjemen.*

*Az hiába senyved bajban,
ki feledné, mi lesz majdan,
holtában.*

*Ha néz pohár fenekére,
úgy éljen, hogy meg kell élje
halálát.*

*Ki magával összebékül,
emelt fejjel mehet végül
halálba.*

TARBAY EDE (1932) író, költő. A Miskolci Nemzeti Színház, a Magyar Televízió, az Állami Bábszínház dramaturgja. 1993–2002 között az Apor Vilmos Katolikus Főiskola óraadó tanára. Legutóbbi verseskötete: *A kíváncsi királylány* (2010).